

W drugiej kolejności wnoszący odwołanie uważa, że Sąd naruszył wyżej cytowane artykuły, gdyż nie uwzględnił, w celu uznania zaistnienia „szczególnej sytuacji”, nieprawidłowości występujących w ramach wewnętrznej procedury wydawania i kontroli pozwoleń na przywóz zwolniony z podatku VAT, zwanych A12 (art. 275 francuskiego kodeksu podatkowego i przepisy wykonawcze do niego). Sąd przeniósł ciężar dowodu i naruszył zatem ogólne zasady prawa uznając, że to do wnoszącego odwołanie należało wykazanie w szczegółach skutków wskazanych nieprawidłowości.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1430/79 z dnia 2 lipca 1979 r. w sprawie zwrotu lub umarzania należności celnych przywozowych lub wywozowych (Dz.U. L 175, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Mons
(Belgia) w dniu 5 lutego 2014 r. – Régie communale autonome du stade Luc Varenne przeciwko
państwu belgijskiemu**

(Sprawa C-55/14)

(2014/C 102/32)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Régie communale autonome du stade Luc Varenne

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Pytania prejudycjalne

Czy udostępnianie urządzeń sportowych używanych do celów związanych wyłącznie z piłką nożną, rozumiane jako możliwość używania w określonych momentach płyty boiska stadionu do piłki nożnej (boisko) i korzystania z niego, jak również z szatni dla piłkarzy i arbitrow w wymiarze maksymalnie 18 dni w sezonie sportowym (przy czym sezon sportowy rozpoczyna się w dniu 1 lipca każdego roku kalendarzowego i kończy w dniu 30 czerwca następnego roku) stanowi najem nieruchomości zwolniony z podatku w rozumieniu art. 13 część B lit. b) szóstej dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich nr 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku ⁽¹⁾ (art. 135 akapit pierwszy [ust. 1 lit.] l) dyrektywy VAT nr 2006/112 ⁽²⁾) w zakresie, w jakim przyznającemu prawo używania i korzystania:

— przysługuje w pełni i w całym zakresie uprawnienie do przyznawania identycznych praw innym osobom fizycznym lub prawnym w czasie innym niż przywołane 18 dni,

— przysługuje prawo dostępu do tych urządzeń w każdym czasie, bez uprzedniej zgody podmiotu otrzymującego prawo używania i korzystania, w szczególności w celu zapewnienia ich prawidłowego używania i zabezpieczenia przed szkodami, jedynie pod warunkiem niezakłócania prawidłowego przebiegu zawodów sportowych,

— ponadto przysługuje mu prawo do stałej kontroli dostępu do urządzeń, w tym w okresie ich używania przez R.F.C.T.,

- przysługuje wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości 1750 EUR za każdy dzień korzystania z płyty boiska, szatni, korzystania z bufetu, usługi recepcyjnej, nadzoru i kontroli całości urządzeń, przy czym przysługujące wynagrodzenie odpowiada, zgodnie z umową, w 20% prawu dostępu do boiska do piłki nożnej, a w 80% świadczeniu wzajemnemu za różne usługi utrzymania, sprzątnięcia, konserwacji (stryżenie trawnika, zasiewanie, itp.) i zapewnienia zgodności płyty boiska z normami, a także za świadczenie usług dodatkowych przez przyznającego prawo używania i korzystania (w niniejszej sprawie Régie, będący obecnie stroną wnoszącą odwołanie)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Aosta (Włochy) w dniu 10 lutego 2014 r. – Equitalia Nord SpA przeciwko CLR di Camelliti Serafino & C. Snc

(Sprawa C-68/14)

(2014/C 102/33)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Ordinario di Aosta

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Equitalia Nord SpA

Strona pozwana: CLR di Camelliti Serafino & C. Snc

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1 i 4 włoskiego rozporządzenia z mocą ustawy nr 95 z dnia 6 lipca 2012 r. częściowo zmienionego ustawą przekształcającą nr 135 z dnia 7 sierpnia 2012 r. w części, w której przewiduje, że „ze względu na wyjątkową sytuację gospodarczą i uwzględniając priorytetowy charakter konieczności osiągnięcia celów ograniczenia wydatków publicznych, od dnia wejścia w życie niniejszego aktu, w latach 2012, 2013 i 2014 aktualizacja zmian wskaźników Istituto nazionale di statistica przewidziana w obowiązujących przepisach, nie ma zastosowania do czynszu należnego od organów administracji wpisanych do ujednoczonego sprawozdania gospodarczego administracji publicznej, określanych przez Istituto nazionale di Statistica zgodnie z art. 1 ust. 3 ustawy nr 196 z dnia 31 grudnia 2009 r. oraz do czynszu należnego od niezależnych organów, w tym od Commissione nazionale per le società e la borsa (Consob) w odniesieniu do najmu nieruchomości na cele instytucjonalne” i ponadto w ust. 4, że „w celu ograniczenia wydatków publicznych, w odniesieniu do umów najmu, których przedmiotem są nieruchomości wykorzystywane na cele instytucjonalne, zawartych przez organy administracji centralnej, określanych przez Istituto nazionale di statistica zgodnie z art. 1 ust. 3 ustawy nr 196 z dnia 31 grudnia 2009 r. oraz umów najmu zawartych przez niezależne organy w tym przez Commissione nazionale per le società e la borsa (Consob), czynsz najmu podlega zmniejszeniu od dnia 1 stycznia 2015 r. o 15% w stosunku do obecnie płaconej kwoty” natomiast „od dnia wejścia w życie ustawy przekształcającej niniejsze rozporządzenie, zmniejszenie o którym mowa w poprzednim zdaniu ma w każdym razie zastosowanie do umów wygasłych lub odnowionych po tym dniu”, jest niezgodny z art. 106 ust. 1 i 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ponieważ może zapewniać podmiotom działającym w warunkach konkurencji nieuzasadnioną i dyskryminującą korzyść w stosunku do innych podmiotów wykonujących tę samą działalność, lecz niebędących beneficjentami rozpatrywanego przepisu?
- 2) Czy ponadto przepis ten można uznać za „pomoc państwa” w rozumieniu i dla celów art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ może on zapewniać podmiotom działającym w warunkach konkurencji nieuzasadnioną i dyskryminującą korzyść w stosunku do innych podmiotów wykonujących tę samą działalność, lecz niebędących beneficjentami rozpatrywanego przepisu?